

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 397

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΗΜΩΝ

Τὸ πλοῖον δὲν δύναται νὰ κατευθυνθῇ χωρὶς προσανατολισμόν. Ἡ θὰ ναυαγήσῃ, ἢ θὰ πλανᾶται ἀσκόπως εἰς τὴν ἀπέραντον ἑκτασιν τῶν ὠκεανῶν !

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον τοῦ ναυαγίου, ἢ τὸν κίνδυνον τῆς ἀσκόπου καὶ τραγικῆς περιπλανήσεως χωρὶς προσανατολισμόν !

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν τὸν βλέπομεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας !

Πόλεμοι καὶ ἀκαταστασίαι ! Διαμάχαι καὶ ἔριδες ! Διαζύγια καὶ ἀπιστίαι ! Ἐγκλήματα καὶ διαφθορά ! Ἐκμετάλλευσις καὶ σκληρότης, ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα, ἢ μᾶλλον μερικὰ ἐκ τῶν στοιχείων, πού συνθέτουν τὸ κλίμα ἐν τὸς τοῦ ὁποίου ἀσφυκτικῇ θανασίμῳ ὁ ἄνθρωπος !

Ἀλλὰ μήπως ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται τοῦλάχιστον εἰς ἐσωτερικὴν ἁρμονίαν μετὰ τὸν ἑαυτὸν του !

Κάθε ἄλλο !

Ἄγχος μελλοθανάτου καὶ ἀθλιότης πένητος χαρακτηρίζουν τὴν συναισθηματικὴν του ζωὴν, ὑπὸ τὴν γενικώτεράν σημασίαν τῆς λέξεως !

Πλῆθος ἀντινομιῶν καὶ ἑτεροκλήτων κατευθύνσεων δεσπόζουν εἰς τὴν ψυχὴν του, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὸ τραγικώτερον δράμα, τὸ ὁποῖον, οὐχὶ σπανίως,

λόγω τῆς σφοδρότητός του, προκαλεῖ νευροψυχικὰς διαταραχάς.

Τί καὶ ἐὰν εὐρίσκεται εἰς ἐποχὴν θριάμβου τῶν μηχανικῶν ἀνέσεων ;

Τί καὶ ἐὰν ἡ ζωὴ του ποικίλλεται ἀπὸ ἀπιθάνους ἐφευρέσεις ;

Ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει με ἀσθενὴ νοσηλευόμενον εἰς πλοῦσιον καὶ συγχρονισμένον νοσοκομεῖον !

Καὶ ὅλα αὐτὰ διατί ;

Διότι ὁ ἄνθρωπος ἀπώλεσε τὸν προσανατολισμόν του !

Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἰδανικά !

Μὴ σπεύσετε νὰ ὑποδείξετε ὡς ἰδανικά τὰ κραυγαλέα πολιτικὰ συνθήματα !

Μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὰς διαφόρους «κοινωνικὰς διακηρύξεις» !

Μὴ νομίσητε ὅτι ἀντικαθιστοῦν τὰ ἰδανικά αἱ διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς πομπόλυγες, τὰς ὁποίας ὑπὸ μορφὴν «σοφῶν κατευθύνσεων» προσφέρουν ὑψηλῆς κλάσεως περιοδικά, ἢ σοβαροὶ Μορφωτικοὶ Σύλλογοι !

Ἀκόμη περισσότερο μὴ ἀναζητήσητε τὰ ἰδανικά εἰς τὴν ἀναμεμιγμένην μετὰ σίελον βωμολοχιῶν καὶ μετὰ πῦρον χυδαιότητος κόνιν τῶν ἀθλητικῶν γηπέδων !

Τὰ ἰδανικά ὑπάρχουν !

Ὑπάρχουν κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὁποία ὡς εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα

τοῦ Θεοῦ φέρει ἐν ἑαυτῇ τὸν πλοῦτον τῆς Θείας εὐγενείας. Αὐτὸς ὁ πλοῦτος εἶναι τὰ ἰδανικά! Αὐτὸ τὸ περιεχόμενον!

Διὰ νὰ ἐνεργήσουν ὁμοῦ ὡς κίνητρον τὰ ἰδανικά αὐτὰ πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ εἶναι νηφαλία, ἀπηλλαγμένη τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν, ἀπλῆ, ἀγνή, ἀγία.

Ἐν συνεχείᾳ πηγὴ ἀκτινοβολίας ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπενεργοῦν ὡς καθοριστικὸς σκοπὸς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὸν λειτουργικὸν τῆς πλοῦτον, μὲ τὴν μυσταγωγικὴν τῆς ἀλληγορίαν, μὲ τὴν ἠθικὴν τῆς διδασκαλίαν, μὲ τὸ δογματικὸν τῆς ὕψος ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀλάνθαστον ὁδόν, ἣτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ ψυχὴ ἀνευρίσκει τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξωραίζει τὴν ψυχὴν.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνιστοῦν μίαν πληρότητα, τὴν κατ' ἐξοχὴν θεϊαν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία κατανικᾷ τὴν φθορὰν καὶ τὸν ὀλεθρον καὶ μεταβάλλεται εἰς πραγματικότητα αἰωνιότητος.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἴδου ἡ ἑκτασις τῶν ἰδανικῶν.

Ὅπως ἀκριβῶς διὰ τὸν ναυτικὸν τὸ σημεῖον προσανατολισμοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, προσηλοῦται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου του, τοιουτοτρόπως καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, «τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», κατευθύνεται δὲ πρὸς αὐτὸ ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἰστάμενος ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ φέρων ἄνω τὴν καρδίαν του.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Πνευματικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει καθ' ἑαυτὸν ὡς περιοχὴ ἰδίας ζωῆς, ὑψηλῆς καὶ ὠραίας, τῆς ζωῆς τῶν ἰδανικῶν.

Πόσοι ὁμοῦ ἀπολαμβάνουν τὴν ὠραιότητα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ κόσμου;

Ἄλλοι δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, λόγῳ πλάνης, ἐτεροδοξίας, αἰρέσεως κ.τ.λ.

Ἄλλοι δὲν διαθέτουν ψυχὴν ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον, ψυχὴν ὀξυδερκὴ καὶ ἄνω βλέπουσαν.

Ἄλλοι καταπνίγονται ἀπὸ τὰς νοσηρὰς ἀναθυμιάσεις τῆς «ψευδωνύμου γνώσεως», νομίζοντες, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ κάνουν βίωμα καὶ ψυχικὴν

πραγματικότητα τὴν ὑψηλὴν ἐμπειρίαν τῆς πίστεως.

Ἄλλοι πάλιν, δίψυχοι καὶ ἀκατάστατοι, ἐπιζητοῦν νὰ κολακεύουν συγχρόνως τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, τὸν Μαμωνᾶ καὶ τὸν Θεόν, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀπαισίους ὑποκριτὰς φαιδρᾶς καὶ καταγελάστου κωμωδίας.

Ἄλλοι μεταβάλλονται εἰς γλοιώδη μαλάκια, ἐγκλειόμενα εἰς τὰ δστρακα τῶν τύπων.

Ἄλλοι, ἄλλοι, ἄλλοι....

Καὶ μόνον ὀλίγοι, ἐκλεκτοὶ ἀπολαμβάνουν μὲ ἐλευθέραν ψυχὴν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἀκριβῶς ὁ διψασμένος ὁδοιπὸρος ἀπολαμβάνει τὸ δροσερὸν ὕδωρ κρυσταλλίνης πηγῆς.

Μόνον ὀλίγοι κατευθύνονται εἰς τὸν βίον ἀπὸ τὰ ἰδανικά.

Δὲν ἐπιζητοῦμεν νὰ κομίσωμεν «γλαῦκας εἰς Ἀθήνας» οὔτε νὰ «καταπλήξωμεν» μὲ «ξενίζοντά τινα».

Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καὶ φιλοσοφία νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην περισσότερον τὰ ἰδανικά ἀπὸ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Μήπως ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δὲν εἶπε: «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος»;

Ἀνάγκη λοιπὸν στοιχειώδους ἀμύνης ἐπιβάλλει νὰ ἐπανεύρωμεν καὶ πάλιν τὰ λησμονηθέντα ἰδανικά καὶ νὰ προσανατολίσωμεν τὴν ζωὴν μας πρὸς αὐτά.

Τὰ ἰδανικά ὁμοῦ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των δὲν «διδάσκονται» ἐμπνέονται καὶ καλλιεργοῦνται.

Ἐμπνέονται μὲ τὸ παράδειγμα καὶ καλλιεργοῦνται μὲ θέλησιν καὶ ὑπομονήν.

Ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ ἀποβῇ ἐστία ἀκτινοβολίας ἰδανικῶν.

Ἡ Ἐκκλησία πηγὴ ἀγιότητος.

Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ εὐθύνη βαρύνει καὶ τὴν ἡμετέραν κίνησιν. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἱστορία ἠθέλησαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. παράγοντα ἸΔΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ.

Χῶρον, ὅπου διὰ μιᾶς λελογισμένης συντηρητικότητος, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἐπανασυνδέσουν τὴν ἀγίαν πληρότητα, πού κατέστρεψε ὁ ὕλισμος καὶ ὁ ἐκμοδερνισμός.

Χῶρον, ὅπου αἱ ἐννοιαι ἐξέλξις καὶ πρόοδος δὲν καταπλήσσουν, διότι ἡ κυριαρχοῦσα πραγματικότης εἶναι τὰ αἰεὶ καὶ ὡσαύτως, ὡς ἡ πηγὴ τῶν ὁ Θεός, ὄντα ἰδανικά.

Ἡ προσπάθεια αὕτῃ τοῦ ἸΔΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ πρὸς τὰ ἰδανικά τῶν πατέρων (Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία) πρέπει νὰ ἀποτελῇ καὶ τὴν μόνιμον ἀποστολὴν τῆς κινήσεώς μας.

Ἰδανικὸς ὁμοῦ προσανατολισμὸς χωρὶς ἦθος τῶν φορέων του, χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς ἀρτιότητα χαρακτήρων, χωρὶς λαμπρότητα συνειδήσεων, εἶναι φοβερὰ ἀπάτη, ἐπενδεδυμένη μὲ τὴν στιλπνότητα ἐνὸς τιποτένιου περιβλήματος, κλαπέντος ἀπὸ κεντρικὸν κατάστημα.

Καὶ διὰ τὴν ἀπάτην αὐτὴν ἐπιφυλάσσει ὁ Κύριος κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τὴν φοβερὰν φράσιν: «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε»

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἡ Νικομήδεια ἦτο πρωτεύουσα τοῦ Διοκλητιανοῦ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ σκληροῦ ἐκείνου αυτοκράτορος εἰς νέος μὲ ὥραιαν μορφήν διήρχετο κάθε ἡμέραν ἔξω ἀπὸ μίαν πτωχικὴν καλὴν κρατῶν βιβλία καὶ ἄλλα σπουδαστικὰ ὄργανα. Ὁ γέρον τῆς καλῆς ἐπρόσεξε τὸν σεμνὸν καὶ ἔσω στρεφὴ νέον καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησε.

Ποῦ πηγαίνεις, καλὸ μου παιδί, κάθε ἡμέραν ποὺ διέρχεσαι ἀπὸ ἐδῶ ;

Ὁ Νέος μὲ συστολὴν ἀπήντησεν ὅτι σπουδάζει ἱατρικὴν καὶ πηγαίνει εἰς τὸν διδάσκαλόν του Εὐφρόσυνον, ἱατρὸν τοῦ αυτοκράτορος.

Σὲ εὐχαριστεῖ ἡ ἐπιστήμη σου ; τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ γέρον.

Καὶ βέβαια. Μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ σκέπτομαι ὅτι θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν νὰ θεραπεύω τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὸ σῶμα ἐννοεῖς, τὸν διέκοψεν ὁ γέρον. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ σκοπὸς σου εἶναι ἐλαττωτός. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω ἓνα ἱατρό, ποὺ θεραπεύει ὄχι μόνον τὰ σώματα ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς. Καὶ ποῖος εἶναι ; ἠρώτησε ἀπορημένος ὁ νέος. Εἶναι ὁ Χριστός, παιδί μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ γέρον. Ὁ Χριστός ; Μὰ βεβαίως κατὶ ἔχω ἀκούσει περὶ αὐτοῦ. Ἡ μητέρα μου, ποὺ δὲν ὑπάρχει πλέον, μοῦ εἶχεν διηγήσει.

Ὁ γέρον ἔσκυψε περισσότερον. Λέγομαι Ἐρμόλαος καὶ εἶμαι ἱερεὺς, τοῦ εἶπε. Ἄν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην, ἡμπορῶ νὰ σοῦ διηγήσω διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ βέβαια θέλω, θέλω πολὺ γέροντα. Ἐγὼ λέγομαι Παντολέον καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ συγκλητικοῦ Εὐστοργίου.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἱστορικὴ διὰ τὸν νέον Παντολέοντα.

Ἀπὸ τὸν Ἐρμόλαον ἤκουσε ὅλην τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο ἀκόμη ἀβάπτιστος ἀλλὰ ἡ πίστις του ἦτο θεσμική. Μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ἓνα παιδί, ποὺ πρὸ ὀλίγου ὥρας ἔκειτο νεκρὸν ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἑνὸς φιδιοῦ.

Μετὰ ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ γεγονός ὁ Παντολέον ἔτρεξε εἰς τὸν Ἐρμόλαον καὶ ἐζήτησεν νὰ βαπτισθῇ χριστιανός.

Ὁ υἱὸς τοῦ συγκλητικοῦ δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ ἓνας διάσημος ἱατρός.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπεσκέφθη κάποιος τυφλὸς ὁ ἐλευσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν μήπως ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν, ἐπιδιώκομεν τὸν ἀνευ ἀξίας ὀρεῖχαλκον (μπροῦντζον).

ὁποῖος ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του. Ὁ Παντολέον ἀφοῦ ἀκούμβησε ἐλαφρῶς τὰ δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὰ σβησμένα μάτια τοῦ τυφλοῦ εἶπε : «Ὁ Θεός, ὁ κτίστης τοῦ φωτός, ἄς σὲ βοηθήσῃ. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνάβλεψε».

Ὁ τυφλὸς ἐξέβαλε φωνὰς χαρῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ. Εἶχεν ἐπανέυρει τὸ φῶς του. Τὴν σκηνὴν παρακολούθησε καὶ ὁ πατέρας τοῦ Παντολέοντος. Τὸ θαῦμα ἦτο συγκλονιστικόν. Ὁ συγκλητικὸς μετεστράφη. Αὐτὸς καὶ ὁ τυφλὸς ἐβαπτίσθησαν ἀμέσως.

Κάποτε ὁ συγκλητικὸς Εὐστοργίος ἀπέθανεν. Ὁ Παντολέον ἀπέλυσε τοὺς δούλους, διέμοιρασε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐθεράπευε δωρεὰν τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ φήμη του ἦτο μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ οἱ καιροὶ φοβεροί.

Ὁ Διοκλητιανὸς διέταξεν ἐξοντικὸν διωγμόν.

Ὁ πρῶν τυφλὸς ἀπέθανεν ὁμολογητής. Ὁ Παντολέον συνελήφθη καὶ ἐπεβλήθη εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ ἀτρόμητος νέος ἐξητέλισε καὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ τοὺς ἀνακριτὰς του. Ὁ αυτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ τὸν κερδίσῃ μὲ δελεαστικὰ προτάσεις. Εἰσαι νέος καὶ σὲ λυποῦμαι, τοῦ εἶπε. Ἄν ἀρνηθῇς τὸν Χριστόν θὰ σὲ κάνω πλούσιον. Οὔτε τὰς ἀπειλὰς φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ θαρραλὴς μάρτυς, οὔτε τὰ πλοῦτῃ ἐπιθυμῶ. Εἶχα ἰδικὰ μου καὶ τὰ ἐμοῖ ρασα.

Ἠκολούθησαν τὰ βασανιστήρια. Τὸ μαρτύριον βασανιστικὸν ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις γιγάντιος. Μέσα εἰς τοὺς φορικτοὺς πόνους τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδε τὸν Ἐρμόλαον. Εἶμαι ὁ Χριστός, τοῦ εἶπε. Καὶ ἔτεινεν τὰς χεῖρας του ἐπάνω εἰς τὸ καταξεσχισμένον σῶμα του. Ὁ Παντολέον ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνακουφισμένος. Τώρα δὲν πονοῦσε.

Τὸ μαρτύριον ὅμως ἦτο ἀτελεύτητον. Λυωμένο μολύβι, παγωμένη θάλασσα, θηρία ἦσαν τὰ ἀλλεπαλλήλα στάδια. Τὰ θηρία δὲν ἐλείραξαν τὸν μάρτυρα καὶ τὸ πλῆθος ἐκραύγαζεν ἑξαλλο, ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Παντολέοντος εἶναι μέγας.

Τέλος διετάχθη ὁ ἀποκεφαλισμός του. Ἐξω ἀπὸ τὴν πολιτείαν ἦτο ἓνας ἐλαῖον. Ἐκεῖ τὸν ὠδήγησαν καὶ ὑψωσαν οἱ δῆμοι τὰ ξίφη διὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν. Τὸ πρόσωπον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μάρτυρος ἀκτινοβολοῦσαν θεῖον φῶς. Οἱ δῆμοι πέταξαν τὰ ξίφη καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα. Συγχώρησέ μα, τοῦ εἶπον. Σὰς συγχωρῶ, τοὺς λέγει, καὶ τοὺς ἀσπάζεται στοργικῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούει μίαν φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἀπὸ σήμερον θὰ λέγεσαι Παντελεῆμων καὶ πολλοὶ θὰ εὐεργετοῦνται ἀπὸ τὰς μεσιτείας σου.

Ὁ μάρτυς ἐστράφη πρὸς τοὺς δημίους. Ἀδελφοί, τοὺς εἶπεν, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐκτελέσετε τὸ ἔργον ποὺ σὰς ἀνετέθη. Ἐτσι δὲν θὰ στερηθῶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ἡ κεφαλὴ του ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκυλίσθη εἰς τὰ χόρτα. Τὸ θεῖον φῶς ὅμως ποὺ τὴν κατηύγαζε δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν τυλίσῃ μὲ τὸν φωτὸ στέφανον.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΙΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐάν ἐπιλόδομαι σου Ἱερουσαλήμ ἐπιλησδεῖν ἢ δεξιὰ μου, κολληδεῖν ἢ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου ἐάν μὴ σοῦ μνησθῶ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ προϊστορία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καθὼς καὶ τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἐξετυλίχθη εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς Παλαιστίνης. Ἡ προετοιμασία τῆς θείας ἐνσαρκώσεως συντελεῖται διὰ μέσον τῆς ἰουδαϊκῆς ἱστορίας, ἥτις ἔχει ἐντὸς τῆς ἑνὸς τραγικὸν μεγαλεῖον. Μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον φωτίζεται ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς τῆς δόξης καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς συντριβῆς. Μία σύντομος ἐκτύλιξις αὐτῶν τῶν γεγονότων δὲν εἶναι περιττὴ γνῶσις διὰ τὸν χριστιανόν. Οἱ αἰῶνες συχνά-κις ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ χθὲς δὲν εἶναι περιττὸς φόρτος διὰ τὸ μέλλον. Τὰ πεπραγμένα τῆς ἰουδαϊκῆς ἱστορίας ἔχουν μίαν αἰωνίαν ἐπικαιρότητα. Κάτω ἀπὸ τὰ μεμακρυσμένα γεγονότα, ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν οὐσίαν τῶν ἡμερῶν μας. Μία σύντομος ἐξιστόρησις τῶν κορυφαίων ἐκείνων στιγμῶν ἡμπορεῖ νὰ κινήσῃ ἐντὸς μας, τὸν μηχανισμόν τῆς συγκρίσεως καὶ τῶν χρησίμων συμπερασμάτων.

Ἄς παρακολουθήσωμεν λοιπὸν τὸ χθὲς ὅπως τὸ κατευθύνει ὁ σκοπὸς τῆς Θείας Προνοίας, ὅστις εἶναι χθὲς, σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ αὐτός. «Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου».

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Πρωτοῦ εἰσελθόμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας πόλεως δὲν εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν σημασίαν τῶν ὀνομάτων ποὺ εἶχεν κατὰ καιροῦς. Ὁ Ὁριγένης ἐπ' αὐτοῦ λέγει ὅτι «δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶνται τὰ ὀνόματα ἐπειδὴ μὲ αὐτὰ σημαίνονται πράγματα χρήσιμα διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν τόπων».

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ περίσεμνον ὄνομα τῆς ἁγίας πόλεως εἰς τοὺς ἀβρααμιαίους χρόνους ἦτο Σαλήμ. Τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος Σαλήμ ἡρμήνευσεν αὐτὸς ὁ θεῖος Παῦλος εἰπὼν τὰ ἑξῆς. «Ἐπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σολῆμ ὃ ἐστὶ βασιλεὺς Εἰρήνης» (Ἐβρ. 3.2) Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς πρὸς ἑβραίους Ἐπιστολῆς γράφει: «κατόπιν ἀφοῦ ἔλθει εἰς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως λέγει βασιλεὺς εἰρήνης, διότι τὸ Σαλήμ σημαίνει εἰρήνην».

Παλαιὸν πρόβλημα ἀπετέλεσεν ἂν ἡ Σαλήμ, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἔδρα τοῦ Μελχισεδέκ, συμπίπτῃ μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Πολλοὶ παλαιοὶ ἐρμηνεύται τῶν Γραφῶν θεωροῦν, ὅτι τὰ δύο ἅγια ὀνόματα ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν. Ἄλλοι θεωροῦν ὅτι πρόκειται περὶ δύο πόλεων. Ὁ σπουδαῖος πατὴρ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας Ἰερώνυμος θεωρεῖ ὅτι ἄλλη πόλις εἶναι ἡ Σαλήμ καὶ ἄλλη ἡ Ἱερουσαλήμ. Τῆς παλαιᾶς Σαλήμ, λέγει, ὑπάρχουν ἐρείπια ἐγγὺς τῆς Σκυθο-

πόλεως καὶ ἀπὸ αὐτὴν πρέπει νὰ διῆλθεν ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν νίκην ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Ἐκεῖ συνήντησε καὶ τὸν Μελχισεδέκ.

Τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως αὐτὰ δὲν εἶναι ἰσχυρά, ὥστε νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἔχομεν δύο διαφόρους πόλεις. Ὁ ἱερὸς πατὴρ φαίνεται ὅτι ἔπρεπε θύμα τῆς εὐπιστίας του. Ἡ σιμωνιμία ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ τοπικοὶ θρύλοι ἀφ' ἑτέρου τὸν παρέσυρον, ὥστε νὰ ἀπατηθῇ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἐπινόου τοῦ Ἀβραάμ διὰ τῆς Σαλήμ τῆς εὐδισκομένης πλησίον τῆς Σκυθοπόλεως δὲν ἐνσταθεῖ· διότι ὁ πρῶτος Πατριάρχης κατῴκει πλησίον τῆς Δρυὸς τοῦ Μαρβοῦ καὶ συνεπῶς ἡ συντομωτέρα ὁδὸς τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν Χεβρών ἦτο διὰ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἀντιθέτως ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα συγκλίνουν εἰς τὸ νὰ ἀποδεχθῶμεν ὅτι ἡ Σαλήμ καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις. Τὰ σπουδαιότερα τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ δμοθυμία παραδόσεις τῶν αἰώνων χριστιανικῆ καὶ ἰουδαϊκῆ.

2) Ὅλοι σχεδὸν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συμφωνοῦν μὲ αὐτὴν καὶ τούτους ἀκολουθοῦν πολλοὶ νεώτεροι.

3) «Ἐπειδὴ ὁ Μελχισεδέκ τύπος ἦν τοῦ Κυρίου καὶ εἰκόνα ἔφερε τοῦ Χριστοῦ», ὅπως λέγει καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁρθότερον θὰ ἦτο νὰ εἶναι βασιλεὺς αὐτῆς τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐφάνερωσε τὴν Θεότητά Του. Νὰ εἶναι βασιλεὺς τῆς εἰρηνοπόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ μέγας ὀρχιερός καὶ πατὴρ τοῦ κόσμου εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὰς εἰρηνοπαρόχους δωρεὰς Του. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀποδείξεις ὅτι Σαλήμ καὶ Ἱερουσαλήμ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις καὶ ὅτι τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς ἁγίας πόλεως ὑπῆρξεν τὸ ὄνομα τῆς εἰρήνης.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Τετάρτην 26—7 πανηγυρίζει ὁ ἐν Μοναστηρικῷ Διοσκοῦρων ὁ ἱερὸς Νὰος τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀφ' ἐσπέρας Μέγας ἐσπερινός, ὡς συνήθως, τὴν δὲ ἐπομένην πανηγυρικὸς ἑορτασμός.

Ἐπίσης τὴν 27ην Ἰουλίου πανηγυρίζει τὸ εἰς τὸ τέρμα Πετροῦπόλεως ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, μὲ ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν.

Δεῖα κακοδόξων ἐξ ἀβελτηρίας ποιμαντικῆς

Εἰδήσεις ἐξ Ἀφρικῆς δυσάρεστοι πληροφοροῦν, ὅτι προσεχώρησαν εἰς τὴν Κοπτικὴν Ἐκκλησίαν αἱ ἄλλοτε ὁρθόδοξοι Κοινότητες τῆς Οὐγκάντα Κέννα καὶ Ταγκανίκας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας οὐδένα, ἡδύλον ἐνδιαφέρον εἰδείξε διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ ὁρθοδόξου φρονήματος εἰς τὰς Κοινότητας ταύτας, ἡ δὲ κοπτικὴ προπαγάνδα περισσότερον δραστηρίαν τὰς ἀφῆρπασε. Τεραστίᾳ ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶσαν ψυχῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία κατ' οὐσίαν διατελεῖ ἀκέφαλος, ποῖον καλὸν ἀναμένεται.

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 397

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΗΜΩΝ

Τὸ πλοῖον δὲν δύναται νὰ κατευθυνθῇ χωρὶς προσανατολισμόν. Ἡ θὰ ναυαγήσῃ, ἢ θὰ πλανᾶται ἀσκοπῶς εἰς τὴν ἀπέραντον ἑκτασιν τῶν ὠκεανῶν !

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον τοῦ ναυαγίου, ἢ τὸν κίνδυνον τῆς ἀσκοπίας καὶ τραγικῆς περιπλανήσεως χωρὶς προσανατολισμόν !

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν τὸν βλέπομεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας !

Πόλεμοι καὶ ἀκαταστασίαι ! Διαμάχαι καὶ ἔριδες ! Διαζύγια καὶ ἀπιστίαι ! Ἐγκλήματα καὶ διαφθορά ! Ἐκμετάλλευσις καὶ σκληρότης, ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα, ἢ μᾶλλον μερικὰ ἐκ τῶν στοιχείων, ποὺ συνθέτουν τὸ κλίμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀσφυκτιᾷ θανασίμως ὁ ἄνθρωπος !

Ἀλλὰ μήπως ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται τοῦλάχιστον εἰς ἐσωτερικὴν ἁρμονίαν μετὰ τὸν ἑαυτὸν του !

Κάθε ἄλλο !

Ἄγχος μελλοθανάτου καὶ ἀθλιότης πένητος χαρακτηρίζουν τὴν συναισθηματικὴν του ζωὴν, ὑπὸ τὴν γενικωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως !

Πλῆθος ἀντινομιῶν καὶ ἑτεροκλήτων κατευθύνσεων δεσπόζουν εἰς τὴν ψυχὴν του, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὸ τραγικώτερον δρᾶμα, τὸ ὁποῖον, οὐχὶ σπανίως,

λόγῳ τῆς σφοδρότητός του, προκαλεῖ νευροψυχικὰς διαταραχάς.

Τί καὶ ἐὰν εὐρίσκεται εἰς ἐποχὴν θριάμβου τῶν μηχανικῶν ἀνέσεων ;

Τί καὶ ἐὰν ἡ ζωὴ του ποικίλλεται ἀπὸ ἀπιθάνους ἐφευρέσεις ;

Ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει με ἀσθενὴ νοσηλεύομενον εἰς πλοῦσιον καὶ συγχρονισμένον νοσοκομεῖον !

Καὶ ὅλα αὐτὰ διατί ;

Διότι ὁ ἄνθρωπος ἀπώλεσε τὸν προσανατολισμόν του !

Διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἰδανικά !

Μὴ σπεύσετε νὰ ὑποδείξετε ὡς ἰδανικά τὰ κραυγαλέα πολιτικὰ συνθήματα !

Μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὰς διαφόρους «κοινωνικὰς διακηρύξεις» !

Μὴ νομίσητε ὅτι ἀντικαθιστοῦν τὰ ἰδανικά αἱ διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς πομφόλυγες, τὰς ὁποίας ὑπὸ μορφὴν «σοφῶν κατευθύνσεων» προσφέρουν ὑψηλῆς κλάσεως περιοδικά, ἢ σοβαροὶ Μορφωτικοὶ Σύλλογοι !

Ἀκόμη περισσότερο μὴ ἀναζητήσητε τὰ ἰδανικά εἰς τὴν ἀναμειγμένην μετὰ σίελον βωμολοχιῶν καὶ μετὰ πῦρον χυδαιότητος κόνιν τῶν ἀθλητικῶν γηπέδων !

Τὰ ἰδανικά ὑπάρχουν !

Ὑπάρχουν κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὁποῖα ὡς εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα

τοῦ Θεοῦ φέρει ἐν ἑαυτῇ τὸν πλοῦτον τῆς Θείας εὐγενείας. Αὐτὸς ὁ πλοῦτος εἶναι τὰ ἰδανικά! Αὐτὸ τὸ περιεχόμενον!

Διὰ τὴν ἐνεργήσουν ὅμως ὡς κίνητρον τὰ ἰδανικά αὐτὰ πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ εἶναι νηφαλία, ἀπηλλαγμένη τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν, ἀπλῆ, ἀγνή, ἀγία.

Ἐν συνεχείᾳ πηγὴ ἀκτινοβολίας ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπενεργοῦν ὡς καθοριστικὸς σκοπὸς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὸν λειτουργικὸν τῆς πλοῦτον, μὲ τὴν μυσταγωγικὴν τῆς ἀλληγορίαν, μὲ τὴν ἠθικὴν τῆς διδασκαλίαν, μὲ τὸ δογματικὸν τῆς ὕψος ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀλάνθαστον ὁδόν, ἣτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ ψυχὴ ἀνευρίσκει τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξωραίζει τὴν ψυχὴν.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνιστοῦν μίαν πληρότητα, τὴν κατ' ἐξοχὴν θεῖαν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία κατανικᾷ τὴν φθορὰν καὶ τὸν ὀλεθρον καὶ μεταβάλλεται εἰς πραγματικότητα αἰωνιότητος.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἴδου ἡ ἔκτασις τῶν ἰδανικῶν.

Ὅπως ἀκριβῶς διὰ τὸν ναυτικὸν τὸ σημεῖον προσανατολισμοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, προσηλοῦται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου του, τοιουτοτρόπως καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, «τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», κατευθύνεται δὲ πρὸς αὐτὸ ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἰστάμενος ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ φέρων ἄνω τὴν καρδίαν του.

Ψυχὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Πνευματικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει καθ' ἑαυτὸν ὡς περιοχὴ ἰδίας ζωῆς, ὑψηλῆς καὶ ὠραίας, τῆς ζωῆς τῶν ἰδανικῶν.

Πόσοι ὅμως ἀπολαμβάνουν τὴν ὠραιότητα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ κόσμου;

Ἄλλοι δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, λόγῳ πλάνης, ἑτεροδοξίας, αἱρέσεως κ.τ.λ.

Ἄλλοι δὲν διαθέτουν ψυχὴν ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον, ψυχὴν ὀξυδερκῇ καὶ ἄνω βλέπουσαν.

Ἄλλοι καταπνίγονται ἀπὸ τὰς νοσηρὰς ἀναθυμιάσεις τῆς «ψευδωνύμου γνώσεως», νομίζοντες, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ κάνουν βίωμα καὶ ψυχικὴν

πραγματικότητα τὴν ὑψηλὴν ἐμπειρίαν τῆς πίστεως.

Ἄλλοι πάλιν, δίφυχοι καὶ ἀκατάστατοι, ἐπιζητοῦν νὰ κολακεύουν συγχρόνως τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, τὸν Μαμωνᾶ καὶ τὸν Θεόν, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀπαισίους ὑποκριτὰς φαιδρᾶς καὶ καταγελάστου κωμωδίας.

Ἄλλοι μεταβάλλονται εἰς γλοιώδη μαλάκια, ἐγκλειόμενα εἰς τὰ ὄστρακα τῶν τύπων.

Ἄλλοι, ἄλλοι, ἄλλοι....

Καὶ μόνον ὀλίγοι, ἐκλεκτοὶ ἀπολαμβάνουν μὲ ἐλευθέραν ψυχὴν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἀκριβῶς ὁ διψασμένος ὁδοιπὸρος ἀπολαμβάνει τὸ δροσερὸν ὕδωρ κρυσταλλίνης πηγῆς.

Μόνον ὀλίγοι κατευθύνονται εἰς τὸν βίον ἀπὸ τὰ ἰδανικά.

Δὲν ἐπιζητοῦμεν νὰ κομίσωμεν «γλαῦκας εἰς Ἀθήνας»· οὔτε νὰ «καταπλήξωμεν» μὲ «ξενίζοντά τινα».

Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καὶ φιλοσοφία νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην περισσότερον τὰ ἰδανικά ἀπὸ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Μήπως ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δὲν εἶπε: «οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος»;

Ἀνάγκη λοιπὸν στοιχειώδους ἀμύνης ἐπιβάλλει νὰ ἐπανεύρωμεν καὶ πάλιν τὰ λησμονηθέντα ἰδανικά καὶ νὰ προσανατολίσωμεν τὴν ζωὴν μας πρὸς αὐτά.

Τὰ ἰδανικά ὅμως ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των δὲν «διδάσκονται»· ἐμπνέονται καὶ καλλιεργοῦνται.

Ἐμπνέονται μὲ τὸ παράδειγμα καὶ καλλιεργοῦνται μὲ θέλησιν καὶ ὑπομονήν.

Ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ ἀποβῇ ἔστις ἀκτινοβολίας ἰδανικῶν.

Ἡ Ἐκκλησία πηγὴ ἀγιότητος.

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ εὐθύνη βαρύνει καὶ τὴν ἡμετέραν κίνησιν. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἱστορία ἠθέλησαν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. παράγοντα ἸΔΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ.

Χῶρον, ὅπου διὰ μιᾶς λελογισμένης συντηρητικότητος, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἐπανασυνδέσουν τὴν ἀγίαν πληρότητα, πού κατέστρεψε ὁ ὕλισμος καὶ ὁ ἐκμοδερνισμός.

Χῶρον, ὅπου αἱ ἐννοιαὶ ἐξέλξις καὶ πρόοδος δὲν καταπλήσσουν, διότι ἡ κυριαρχοῦσα πραγματικότης εἶναι τὰ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως, ὡς ἡ πηγὴ των ὁ Θεός, ὄντα ἰδανικά.

Ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ ἸΔΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ πρὸς τὰ ἰδανικά τῶν πατέρων (Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία) πρέπει νὰ ἀποτελῇ καὶ τὴν μόνιμον ἀποστολὴν τῆς κινήσεώς μας.

Ἰδανικὸς ὅμως προσανατολισμὸς χωρὶς ἥθος τῶν φορέων του, χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς ἀρτιότητα χαρακτήρων, χωρὶς λαμπρότητα συνειδησεῶν, εἶναι φοβερὰ ἀπάτη, ἐπενδεδυμένη μὲ τὴν στιλπνότητα ἐνὸς τιποτένιου περιβλήματος, κλαπέντος ἀπὸ κεντρικὸν κατάστημα.

Καὶ διὰ τὴν ἀπάτην αὐτὴν ἐπιφυλάσσει ὁ Κύριος κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τὴν φοβερὰν φράσιν· «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε»

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἡ Νικομήδεια ἦτο πρωτεύουσα τοῦ Διοκλητιανοῦ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ σκληροῦ ἐκείνου αυτοκράτορος εἰς νέος μὲ ὡραίαν μορφήν διήρχετο κάθε ἡμέραν ἔξω ἀπὸ μίαν πτωχικὴν καλὴν κρατῶν βιβλία καὶ ἄλλα σπουδαστικὰ ὄργανα. Ὁ γέρον τῆς καλῆς ἐπρόσεξε τὸν σεμνὸν καὶ ἔσω στρεφὴ νέον καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησε.

Ποῦ πηγαίνεις, καλὸ μου παιδί, κάθε ἡμέραν ποὺ διόχεσαι ἀπὸ ἐδῶ ;

Ὁ Νέος μὲ συστολὴν ἀπήντησεν ὅτι σπουδάζει ἱατρικὴν καὶ πηγαίνει εἰς τὸν διδάσκαλόν του Εὐφρόσυνον, ἱατρὸν τοῦ αυτοκράτορος.

Σὲ εὐχαριστεῖ ἡ ἐπιστήμη σου ; τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ γέρον.

Καὶ βέβαια. Μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ σκέπτομαι ὅτι θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν νὰ θεραπεύω τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὸ σῶμα ἐννοεῖς, τὸν διέκοψεν ὁ γέρον. Καὶ ἀσφαλὲς ὁ σκοπὸς σου εἶναι ἐπαινετός. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω ἓνα ἱατρό, ποὺ θεραπεύει ὄχι μόνον τὰ σώματα ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς. Καὶ ποῖος εἶναι ; ἠρώτησε ἀπορημένος ὁ νέος. Εἶναι ὁ Χριστός, παιδί μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ γέρον. Ὁ Χριστός ; Μὰ βεβαίως κάτι ἔχω ἀκούσει περὶ αὐτοῦ. Ἡ μητέρα μου, ποὺ δὲν ὑπάρχει πλέον, μοῦ εἶχεν ὁμιλήσει.

Ὁ γέρον ἔσκυψε περισσότερον. Λέγομαι Ἐρμόλαος καὶ εἶμαι ἱερεὺς, τοῦ εἶπε. Ἄν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη, ἡμπορῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ βέβαια θέλω, θέλω πολὺ γέροντα. Ἐγὼ λέγομαι Παντολέων καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ συγκλητικοῦ Εὐστοργίου.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἱστορικὴ διὰ τὸν νέον Παντολέοντα.

Ἀπὸ τὸν Ἐρμόλαον ἤκουσε ὅλην τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο ἀκόμη ἀβέβητος ἀλλὰ ἡ πίστις τοῦ ἦτο θερμὴ. Μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν κατῴρθε νὰ ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν ἓνα παιδί, ποὺ πρὸ ὀλίγης ὥρας ἔκειτο νεκρὸν ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἑνὸς φιδιοῦ.

Μετὰ ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ γεγονός ὁ Παντολέων ἔτρεξε εἰς τὸν Ἐρμόλαον καὶ ἐζήτησεν νὰ βαπτισθῇ χριστιανός.

Ὁ υἱὸς τοῦ συγκλητικοῦ δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ ἓνας διάσημος ἱατρός.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπεσκέφθη κάποιος τυφλὸς ὁ ἐλευσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποίων τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν μήπως ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν, ἐπιδιώκομεν τὸν ἀνευ ἀξίας ὀρεῖχάλλον (μπροῦντζον).

ὁποῖος ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του. Ὁ Παντολέων ἀφοῦ ἀκούμβησε ἐλαφρῶς τὰ δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὰ σβησμένα μάτια τοῦ τυφλοῦ εἶπε : «Ὁ Θεός, ὁ κτίστης τοῦ φωτός, ἃς σὲ βοηθήσῃ. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνάβλεψε».

Ὁ τυφλὸς ἐξέβαλε φωνὰς χαρᾶς καὶ ἄλαλα γμοῦ. Εἶχεν ἐπανεῦρει τὸ φῶς του. Τὴν σκητὴν παρηκολούθησε καὶ ὁ πατέρας τοῦ Παντολέοντος. Τὸ θαῦμα ἦτο συγκλονιστικόν. Ὁ συγκλητικὸς μετεστράφη. Αὐτὸς καὶ ὁ τυφλὸς ἐβαπτίσθησαν ἀμέσως.

Κάποτε ὁ συγκλητικὸς Εὐστοργίος ἀπέθανεν. Ὁ Παντολέων ἀπέλυσε τοὺς δούλους, διέμοίρασε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐθεράπευε δωρεὰν τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ φήμη τοῦ ἦτο μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ οἱ καιροὶ φοβεροί.

Ὁ Διοκλητιανὸς διέταξεν ἐξοντικὸν διωγμόν.

Ὁ πρῶν τυφλὸς ἀπέθανεν ὁμολογητής. Ὁ Παντολέων συνελήφθη καὶ ὑπεβλήθη εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ ἀτρόμητος νέος ἐξητέλισε καὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ τοὺς ἀνακριτὰς του. Ὁ αυτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ τὸν κερδίσῃ μὲ δελεαστικὰ προτάσεις. Εἴσαι νέος καὶ σὲ λυποῦμαι, τοῦ εἶπε. Ἄν ἀρνηθῇς τὸν Χριστόν θὰ σὲ κάνω πλούσιον. Οὔτε τὰς ἀπειλὰς φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ θαυράλεος μάρτυς, οὔτε τὰ πλούτη ἐπιθυμῶ. Εἶχα ἰδικὰ μου καὶ τὰ ἐμοί ρασα.

Ἠκολούθησαν τὰ βασανιστήρια. Τὸ μαρτύριον βασανιστικὸν ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις γιγάντιος. Μέσα εἰς τοὺς φρικτοὺς πόνους τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδε τὸν Ἐρμόλαον. Εἶμαι ὁ Χριστός, τοῦ εἶπε. Καὶ ἔτεινεν τὰς χεῖρας του ἐπάνω εἰς τὸ καταγεσχισμένον σῶμα του. Ὁ Παντολέων ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνακουφισμένος. Τώρα δὲν πονοῦσε.

Τὸ μαρτύριον ὅμως ἦτο ἀτελεύτητον. Λυωμένο μολύβι, παγωμένη θάλασσα, θηρία ἦσαν τὰ ἀλλεπαλληλα στάδια. Τὰ θηρία δὲν ἐπεύραξαν τὸν μάρτυρα καὶ τὸ πλῆθος ἐκραύγαζεν ἑξαλλο, ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Παντολέοντος εἶναι μέγας.

Τέλος διετάχθη ὁ ἀποκεφαλισμός του. Ἐξὼ ἀπὸ τὴν πολιτείαν ἦτο ἓνας ἐλαιὼν. Ἐκεῖ τὸν ὠδήγησαν καὶ ὑψωσαν οἱ δῆμιοι τὰ ξίφη διὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν. Τὸ πρόσωπον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μάρτυρος ἀκτινοβολοῦσαν θεῖον φῶς. Οἱ δῆμιοι πέταξαν τὰ ξίφη καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα. Συγχώρησέ μα, τοῦ εἶπον. Σᾶς συγχωρῶ, τοὺς λέγει, καὶ τοὺς ἀσπάζεται στοργικῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούει μίαν φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἀπὸ σήμερον θὰ λέγεσαι Παντελεῆμων καὶ πολλοὶ θὰ εὐεργετοῦνται ἀπὸ τὰς μεσιτείας σου.

Ὁ μάρτυς ἐστράφη πρὸς τοὺς δῆμιους. Ἀδελφοί, τοὺς εἶπεν, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐκτελέσετε τὸ ἔργον ποὺ σᾶς ἀνετέθη. Ἐτσι δὲν θὰ στερηθῶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου. Ἡ κεφαλὴ του ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκυλίσθη εἰς τὰ χόρτα. Τὸ θεῖον φῶς ὅμως ποὺ τὴν κατηύγαζε δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν τυλίσῃ μὲ τὸν φωτοστέφανον.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐάν ἐπιλάθωμαι σου Ἱερουσαλήμ ἐπιλησθεῖν ἢ δεξιὰ μου, κολληθεῖν ἢ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου ἐάν μὴ σοῦ μνησθῶ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ προϊστορία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καθὼς καὶ τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἐξετυλίχθη εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς Παλαιστίνης. Ἡ προετοιμασία τῆς θείας ἐνσαρκώσεως συντελεῖται διὰ μέσου τῆς ἰουδαϊκῆς ἱστορίας, ἥτις ἔχει ἐντὸς τῆς ἑνα τραγικὸν μεγαλεῖον. Μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον φωτίζεται ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς τῆς δόξης καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς συντριβῆς. Μία σύντομος ἐκτύλιξις αὐτῶν τῶν γεγονότων δὲν εἶναι περιττὴ γνῶσις διὰ τὸν χριστιανόν. Οἱ αἰῶνες συχνάκις ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ χθὲς δὲν εἶναι περιττοὶς φόρτος διὰ τὸ μέλλον. Τὰ πεπραγμένα τῆς ἰουδαϊκῆς ἱστορίας ἔχουν μίαν αἰωνίαν ἐπικαιρότητα. Κάτω ἀπὸ τὰ μεμακρυσμένα γεγονότα, ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν οὐσίαν τῶν ἡμερῶν μας. Μία σύντομος ἐξιστορίσις τῶν κορυφαίων ἐκείνων στιγμῶν ἡμπορεῖ νὰ κινήσῃ ἐντὸς μας, τὸν μηχανισμόν τῆς συγκρίσεως καὶ τῶν χρησίων συμπερασμάτων.

Ἀς παρακολουθῇσωμεν λοιπὸν τὸ χθὲς ὅπως τὸ κατευθύνει ὁ σκοπὸς τῆς Θείας Προνοίας, ὅστις εἶναι χθὲς, σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ αὐτός. «Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου».

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Πρωτοῦ εἰσελθόμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας πόλεως δὲν εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν σημασίαν τῶν ὀνομάτων ποὺ εἶχεν κατὰ καιροὺς. Ὁ Ὡριγένης ἐπ' αὐτοῦ λέγει ὅτι «δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶνται τὰ ὀνόματα ἐπειδὴ μὲ αὐτὰ σημαίνονται πράγματα χρήσιμα διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν τόπων».

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ περίσεμνον ὄνομα τῆς ἁγίας πόλεως εἰς τοὺς ἀβραμαίους χρόνους ἦτο Σαλήμ. Τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος Σαλήμ ἠρμήνευσεν αὐτὸς ὁ θεῖος Παῦλος εἰπὼν τὰ ἑξῆς. «Ἐπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ ὁ ἔστι βασιλεὺς Εἰρήνης» (Ἐβρ. 3.2) Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς πρὸς ἑβραίους Ἐπιστολῆς γράφει: «κατόπιν ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως λέγει βασιλεὺς εἰρήνης, διότι τὸ Σαλήμ σημαίνει εἰρήνην».

Παλαιὸν πρόβλημα ἀπετέλεσεν ἂν ἡ Σαλήμ, ἢ ὅποια ἦτο καὶ ἔδρα τοῦ Μελχισεδέκ, συμπίπτῃ μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Πολλοὶ παλαιοὶ ἐρμηνευταὶ τῶν Γραφῶν θεωροῦν, ὅτι τὰ δύο ἅγια ὀνόματα ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν. Ἄλλοι θεωροῦν ὅτι πρόκειται περὶ δύο πόλεων. Ὁ σπουδαῖος πατὴρ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας Ἰερώνυμος θεωρεῖ ὅτι ἄλλη πόλις εἶναι ἡ Σαλήμ καὶ ἄλλη ἡ Ἱερουσαλήμ. Τῆς παλαιᾶς Σαλήμ, λέγει, ἐπύρχουν ἐρείπια ἑγγὺς τῆς Σκυθο-

πόλεως καὶ ἀπὸ αὐτὴν πρέπει νὰ διῆλθεν ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν νίκην ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Ἐκεῖ συνήντησε καὶ τὸν Μελχισεδέκ.

Τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως αὐτὰ δὲν εἶναι ἱσχυρά, ὥστε νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἔχομεν δύο διαφόρους πόλεις. Ὁ ἱερὸς πατὴρ φαίνεται ὅτι ἔπρεπε θύμα τῆς εὐπιστίας του. Ἡ συνωνυμία ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ τοπικοὶ θρύλοι ἀφ' ἑτέρου τὸν παρέσυρον, ὥστε νὰ ἀπατηθῇ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἐπανάδου τοῦ Ἀβραάμ διὰ τῆς Σαλήμ τῆς εὐρισκομένης πλησίον τῆς Σκυθοπόλεως δὲν εὐσταθεῖ· διότι ὁ πρῶτος Πατριάρχης κατόκει πλησίον τῆς Δρυὸς τοῦ Μαμβρῆ καὶ συνεπῶς ἡ συντομωτέρα ὁδὸς τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν Χεβρὼν ἦτο διὰ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἀντιθέτως ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα συγκλίνουν εἰς τὸ νὰ ἀποδεχθῶμεν ὅτι ἡ Σαλήμ καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις. Τὰ σπουδαιότερα τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ ὁμόθυμος παράδοσις τῶν αἰώνων χριστιανικῇ καὶ ἰουδαϊκῇ.

2) Ὅλοι σχεδὸν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συμφωνοῦν μὲ αὐτὴν καὶ τούτους ἀκολουθοῦν πολλοὶ νεώτεροι.

3) «Ἐπειδὴ ὁ Μελχισεδέκ τύπος ἦν τοῦ Κυρίου καὶ εἰκόνα ἔφερε τοῦ Χριστοῦ», ὅπως λέγει καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁρθότερον θὰ ἦτο νὰ εἶναι βασιλεὺς αὐτῆς τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐφανερώσε τὴν Θεότητά Του. Νὰ εἶναι βασιλεὺς τῆς εἰρηνοπόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ μέγας ἀρχιερεὺς καὶ πατὴρ τοῦ κόσμου εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὰς εἰρηνοπαρόχους δωρεὰς Του. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀποδείξεις ὅτι Σαλήμ καὶ Ἱερουσαλήμ εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις καὶ ὅτι τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς ἁγίας πόλεως ἐπῆρξεν τὸ ὄνομα τῆς εἰρήνης.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Τετάρτην 26—7 πανηγυρίζει ὁ ἐν Μοναστηρικῇ Διοσκούρῳ 6 ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Πρασκευῆς. Ἀφ' ἐσπέρας Μέγας ἐσπερινός, ὡς συνήθος, τὴν δὲ ἐπομένην πανηγυρικὸς ἑορτασμός.

Ἐπίσης τὴν 27ην Ἰουλίου πανηγυρίζει τὸ εἰς τὸ τέρμα Πετροῦπόλεως ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, μὲ ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν.

Λεῖα κακοδόξων ἐξ ἀβελτηρίας ποιμαντικῆς

Εἰδήσεις ἐξ Ἀφρικῆς δυσάρεστοι πληροφοροῦν, ὅτι προσεχώρησαν εἰς τὴν Κοπτικὴν Ἐκκλησίαν αἱ ἄλλοτε ὁρθόδοξοι Κοινότητες τῆς Οὐγκάντα Κέννα καὶ Ταγκανίκας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας οὐδένα, ἡδέλιγον ἐνδιαφέρον ἔδειξε διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ ὁρθοδόξου φρονήματος εἰς τὰς Κοινότητας ταύτας, ἡ δὲ κοπτικὴ προπαγάνδα περισσότερον δραστηριὰ τὰς ἀφῆρπασε. Τραστία ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶσαν ψυχῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία κατ' οὐσίαν διατελεῖ ἀνέφαλος, ποῖον καλὸν ἀναμένεται.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ»
(Ματθ. ΚΔ. 5)

Περιήλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν φυλλάδιόν τι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Αἱ περὶ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ πλάναι τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Ἐκτίθενται ἐν αὐτῷ μετὰ τρόπον πειστικὸν καὶ καταληπτὸν δι' ὅλους, ἀρκετὰ ἀδιάσειστα μετὰ ἐπιχειρήματα, μετὰ μαρτυρίας γραφικὰς, ποὺ διαλύουν ὡς ἱστὸν ἀράχνης τὰς δοξασίας τῶν χιλιαστῶν, τῶν Ἀντιχρίστων αὐτῶν τῆς ἐποχῆς μας. Δυστυχῶς ὁμῶς εἰς τὴν 4ην σελίδα τοῦ φυλλαδίου, θέλων ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ὅλων τῶν ἁλίων ἀποχωρῶσιν εἶναι σύμφωνα εἰς τὰ μεγάλα Χριστιανικά δόγματα ποὺ περιλαμβάνονται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, γράφει μετὰ τοιοῦτον τρόπον περὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν, ὥστε ἀφήρει τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀπλοῦν ἀναγνώστην, ὅτι αἱ διαφοραὶ μας μετὰ αὐτοὺς δὲν εἶναι μεγάλα. Γράφει π.χ. περὶ τῆς βλασφημίου προδήκης τῶν Λατίνων εἰς τὸ σεπτὸν Σύμβολον τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου οὕτως «Ἄν βγάλης μὲν λέξούλα ποὺ ἐπρόσθεσαν οἱ Παπικοὶ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως (τὸ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ) κατὰ τὰ ἄλλα καὶ ἐκεῖνοι (οἱ Παπικοὶ) καὶ οἱ Λουθηρανοὶ, καὶ οἱ Καλβινισταί, καὶ οἱ Ἀγγλικανοί, καὶ ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, εἴμαστε καθ' ὅλα σύμφωνα, καὶ δεχόμεστε ὅλοι ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνες Σύνοδοι ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ νὰ περιλάβουν εἰς τὸ Σύμβολον αὐτὸ ὅλες τὶς κύριες καὶ οὐσιώδεις ἀλήθειαι τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ πρέπει καθεὶς μας νὰ δέχεται καὶ νὰ πιστεύῃ, ἂν θέλῃ νὰ εἶναι Χριστιανός... (αὐτόθι σελὶς 4). Δὲν σὰς προξενεῖ ἐντύπωσιν ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς βλασφημίου προδήκης εἰς τὸ σεπτὸν Σύμβολον «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγωνίσθησαν ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ τόσοι ἄλλοι Πατέρες μετὰ τὴν λέξιν «ΛΕΞΟΥΛΑ»;

Ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τούτου, θὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν «Στηλιτευτικὴν» κατὰ Λατίνων ἐπιστολὴν τοῦ δοιδίμου καὶ μεγάλου Διδασκάλου τῆς Ὀρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, ἀκμάσαντος κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Περὶ τοῦ Μεγάλου τούτου ἀνδρός, ὡς ἔξῃς ἀποφαίνεται ὡς κριτικὸς ὁ Κοραΐς. «Ὁ Εὐγένιος προεῖχε πάντων τῶν συγχρόνων λογίων, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς παιδείας ὡς ὑψίκομος δρυς... ἐγένετο τὸ κέντρον πάσης τῆς διανοητικῆς τῶν τότε Ἑλλήνων κινήσεως..., εἰς τῶν ἀποτελεσματικώτερον συντελεσάντων εἰς τὴν ἡθικὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Τὸ κείμενον τῆς ὑπερόχου ταύτης ἐπιστολῆς, παρηλλαγμένον κατὰ τι εἰς ὠριμένας δυσλήπτους λέξεις, ἐν συνεχείᾳ εἰς ἀρκετὰ φύλλα τῆς «Φωνῆς» δημοσιεύομεν.

«Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί! Λογιζόμενος ἐγὼ κατὰ νοῦν ὅτι ὅλοι ἡμεῖς οἱ Εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ πιστὰ καὶ γνήσια τέκνα, ὅσοι κατὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην εἴμεθα διεσπαρμένοι εἰς διαφόρους ἐπαρχίας καὶ χώρας, συνιστῶμεν, ὡσάν πολλά καὶ διάφορα μέλη

ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, καὶ ἐσμέν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους, καὶ ἔχομεν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κεφαλὴν, τὸν σεσαρκωμένον δι' ἡμᾶς Θεὸν Λόγον, Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἡξεύρων ὅτι τοῦ αὐτοῦ σώματος τὰ μέλη πρέπει νὰ βοηθῶνται ὑπ' ἀλλήλων, καὶ νὰ συναντιλαμβάνωνται ἀλλήλων, καὶ νὰ συμπονῶσιν εἰς τοὺς πόνους καὶ νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὰ πάθη, καὶ νὰ προφθάνωνται εἰς τὰς ἀνάγκας, καὶ νὰ συμπαρηγορῶνται εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ ἀπλῶς νὰ μὴ μένῃ ἀναισθητὸν τὸ ἕνα εἰς τοῦ ἄλλου τὴν αἴσθησιν, ἀλλὰ, κατὰ τὸν προφητικὸν λόγον «ὅταν ἡ κοιλία ἀλλγῇ, νὰ μαιμάσσῃσι τὰ αἰσθητήρια, νομίζοντα καθὲν τὸ κακὸν ἢ καλὸν τοῦ ἄλλου ὡς ἴδιον».

Αὐτὰ συλλογιζόμενος εἶπα, καὶ ὦν καὶ ἐγὼ τοῦ μακαρίου αὐτοῦ σώματος, τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, χάριτι Χριστοῦ, μέλος ἀληθὺς ταπεινὸν καὶ εὐτελὲς καὶ ἀχρεῖον, πλὴν μέλος, ... ἀκούων ὅτι ὑπὸ τῶν τῆς Λατικῆς καινοτομίας προμάχων, τῶν ἐνθέρμων καὶ ἐκκεκαυμένων ὑπὸ ἀδιακρίτου καὶ ἀνοσίτου ζήλου κηρύκων καὶ ὑπασπιστῶν τῆς παπικῆς μονοκρατορίας Λατίνων φροσῶρων δὲν ἀφίνεσθε ἀνενόητοι, ἀλλὰ τὰ μὲν μετὰ ὑποσχέσεις, τὰ δὲ μετὰ ἀπειλὰς, τὰ δὲ διὰ πειθοῦς καὶ βίας πειράζεσθε, καὶ παρακινεῖσθε νὰ ἀθετήσητε τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἄνωθεν ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐδέξασθε, καὶ μετὰ τὸ γὰρ ἐποτίσθητε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἠξέστητε, καὶ διὰ μέσου τῆς ὁποίας τὴν σωτηρίαν ἐλπίζετε, ἀκούων ταῦτα, δὲν σὰς ἐμακάρισα τόσον διὰ τὴν πρόσκαιρον ἀνεσιν ὅπου λαμβάνετε, ὅσον σὰς ἐταλάνισα διὰ τὴν αἰώνιον ζημίαν ὅπου κινδυνεύετε... Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἀδελφός σας εἶμαι, καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς τέκνον, εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν σας πῶς νὰ μὴ λυπηθῶ, ὦν στρατιώτης τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως, εἰς αὐτὸν τὸν ψυχικὸν πόλεμον ὅπου δοκιμάζετε; πῶς νὰ μὴ συμμαχήσω τῆς αὐτῆς Ποίμνης πρόβατον ὦν;... Βέβαια ἂν τοῦ πράγματος ἡ θεραπεία ἔστεκεν εἰς τὴν δύναμίν μου, ἤθελα κινηθῶ καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν χύσιν τοῦ αἵματος, καὶ μετὰ μαρτύριον καὶ μετὰ θάνατον, ἂν ἤθελε χρευσθῇ, διὰ νὰ παύσω τὰς ἐνοχλήσεις αὐτάς, καὶ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου εἰς τὰς πίστεις δοκιμάζεστε, καὶ γενναίως ἤθελον ὑπομείνῃ καθεὶς κακὸν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου... Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν δύναμαι καθὼς ἐπιθυμῶ νὰ σὰς βοηθήσω, ἰδοὺ κινεῖμαι ὡς δύναμαι, μεταχειριζόμενος ἀντὶ τῶν ἔργων τὸν γραπτὸν λόγον» ὡς σημειῶναι ταύτας τὰς παραινέσεις καὶ νουθεσίας τὰς ὁποίας γεννᾷ εἰς τὸν νοῦν μου ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον ἔχω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν σας.

(Ἀκολουθεῖ)

Σ. Φωνῆς.—Τὸ ἀνωτέρω τμήμα εἶναι τὸ προοίμιον τῆς ἐπιστολῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ἀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δὲδς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΤΟ ΦΩΣ - Ο ΛΥΧΝΟΣ - Η ΛΥΧΝΙΑ

(Κυριακή Ἀγ. Πατέρων)

Ὁ Κύριος ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του, τὰ τέκνα του, νὰ εἶναι φῶς ! Καὶ δικαίως ! Ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος εἶναι «τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον», ἐπιβάλλεται ὅπως οἱ Χριστιανοὶ καταστῶσι «τέκνα φωτός».

Φῶς κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς Συνειδήσεως !

Φῶς κατὰ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ παραδείγματος !

Φῶς κατὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτήρος !

Ὅταν ἡ συνείδησις δὲν συγκλονίζεται ἀπὸ ἀδυσωπῆτους τύψεις, ὅταν ἡ ζωὴ μας δὲν σκανδαλίζει, ὅταν ἡ συμπεριφορὰ μας δὲν εἶναι ἐπίπλαστος καὶ ἐξεζητημένη, ὅζουσα κενοδοξίας καὶ οἰήσεως, τότε εἴμεθα φῶς !

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Χριστιανὸς καθίσταται ἐστία φωτισμοῦ, λύχνος πού φέγγει !

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὴν εὐθύνην τῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία βαρύνει τὸν Χριστιανόν !

Ἐὰν ἡ θεία Χάρις ἦναψε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ τὸ φῶς, τὸ ἔκανε διότι ἐπιζητεῖ νὰ προσελκύσῃ καὶ ἄλλους ἀπὸ τοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ» καθημένους.

Ἀς προσέξωμεν ὅμως καὶ μίαν σημαντικὴν λεπτομέρειαν ! Ὁ Κύριος, ἡ πηγὴ καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, προκειμένου νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Χριστιανοῦ, ὡς παράγοντος φωτισμοῦ, χρησιμοποιεῖ τὸν εὐτελέστατον λύχνον !

Διὰ τί !

Δὲν ἠδύνατο ἄράγε νὰ ὀνομάσῃ τοὺς Χριστιανούς λάμποντας ἡλίους, ἀστέρας πολυφώτους, ἢ ἐπὶ τέλους μελιχρὰν σελήνην !

Βεβαίως ἠδύνατο· ἀλλὰ δὲν ἤθελε !

Δὲν ἤθελε νὰ τονίσῃ μεγαλεῖον ξένον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· ἀλλ' εὐτέλειαν σύμφυτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον !

Ἀνθρώπε, δὲν εἶσαι ἥλιος, δὲν εἶσαι ἀστήρ, δὲν εἶσαι σελήνη κατὰ τὴν ἀποστολὴν σου !

Εἶσαι ἓνας πενιχρὸς λύχνος !

Λύχνος, πού ἀπειλεῖ νὰ σὲ σβῆσῃ καὶ ἡ ἀσθενεστέρᾳ πνοῇ τοῦ ἀνέμου !

Λύχνος, πού καὶ τὴν φωτιστικὴν σου ὕλην τὴν δίδουν ! «Τί ἔχεις, ἄνθρωπε, ὃ οὐκ ἔλαβες, εἰδὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβὼν ;»

Λύχνος, πού τὸ ὑλικόν τῆς κατασκευῆς σου εἶναι εὐτελέστατον !

Ἀπλότης καὶ ταπεινοφροσύνη, προσοχὴ καὶ εὐγνωμοσύνη πρέπει νὰ σὲ κατακοσμοῦν !

Τὸν Λύχνον αὐτόν ἡ θεία Πρόνοια τὸν τοπο-

θετεῖ εἰς τὸν λυχνοστάτην !

Λυχνοστάτης ἢ οἰκογένεια, Λυχνοστάτης ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος, Λυχνοστάτης τὸ ἀξίωμα, Λυχνοστάτης ἡ οἰαδήποτε εὐκαιρία ἀποστολῆς !

Πόσας φορές ὅμως ὁ Λύχνος, λησμονῶν τὴν ἀσημαντότητά του, θέλει «σπουδαῖον» λυχνοστάτην ;

Ἀλλὰ καὶ πόσας φορές ὁ ἄνεμος τῆς ἀλαζονείας σβύνει τὸ φῶς τοῦ Λύχνου, ὥστε ἀσκόπως πλέον νὰ παραμένῃ εἰς τὸν Λυχνοστάτην ;

Πῦρ πού καίει ἡ πίστις !

Ἀν ἀνάψῃ λύχνον φωτίζει δι' αὐτοῦ !

Ἀν ἀνάψῃ ἄχυρα, ἐνοχλεῖ μὲ τὸν ἀποπνικτικόν καπνόν !

Μεγάλοι ἀλήθειαι εἰς ἀπλᾶς ἐκφράσεις !

Τί μεγαλεῖον !

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΠΤΩΝ

Διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ χαρακτηρίζονται οἱ μονοφυσίται καὶ μονοθεῖται τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἀρχὴ τῶν τοποθετεῖται εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Διοσκόρου. Ὅταν αὐτὸς ἐγένεν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐνεφανίσθη ὡς ἐνθερμος πρόμαχος τοῦ εὐτυχιανισμοῦ. Ἡ αἵρεσις αὐτὴ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Διοσκόρου ἔλαβεν μεγάλην ἀνάπτυξιν. Ὁ Διόσκορος ἀπελάμβανε πολλῶν συμπαθειῶν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἐνεφανίζετο ὡς δωροδότης καὶ εὐεργέτης του, καὶ παρονομάζε τοὺς πολέμιους τοῦ Εὐτυχοῦς ὡς νεστοριανούς. Ὅταν ἡ ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος καθήρесе τὸν Διόσκορον τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ ἠρεθίσθησαν εἰς βαθμὸν ἐπαναστατικῷ ἀναβρασμοῦ. Οἱ αυτοκρατορικοὶ νόμοι ὑπῆρξαν ἀδυστηρότατοι, αἱ ραδιουργίαι τῶν ὁπαδῶν τοῦ Διοσκόρου ἐντεχνον, καὶ ἔτσι ἡ Ἐκκλησία ἐπλημμύρυσεν ἀπὸ ταραχᾶς καὶ ἐπαναστάσεις. Τέλος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινὴν ἀπεστέλλοντο πάντες οἱ ἀξιωματοῦχοι, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεκλείοντο ἀπὸ ὅλα τὰ δημόσια ἀξιώματα. Τὸ τι ἐπηρεολοῦθησαν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ μαντεύσῃ κανεὶς. Οἱ βυζαντινοὶ ἐπέβαλον τὴν ἔξουσίαν των διὰ τῶν δπλων, τὰ ὁποῖα οὐκ ὀλίγας φορές ἐβάφηναν εἰς τὸ αἷμα, ἐνῶ οἱ κόπται ἀντιδρῶν φανερώς ἢ μυστικῶς. Πάντως ἡ κατάσταση εἶχεν ἐξελιχθῇ εἰς ἡφαίστειον ἑτοιμον νὰ ἐκραγῇ. Οἱ πατριάρχαι τῆς αἰρέσεως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὲ ποικίλους τρόπους ὑπέκατον τὰς ἐπαναστατικὰς τάσεις τοῦ πλήθους, ὅπως ἐγένεν ἐπὶ Ἡρακλείου, ὅταν ὁ Πατριάρχης Βενιαμὴν ἀπὸ τὴν ἔρημον τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐστειλὲν λαθραίως τὸν ἐπιτροπὸν του Ἀγάθωνα, ὡς τεχνήτην δῆθεν, διὰ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κόπτας καὶ νὰ ὑποκαύσῃ τὰς φιλοδοξίας των. Ἐτσι οἱ Αἰγύπτιοι ἐμίσαν θανασίμως τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρὰν των ἐκακοποιοῦν τοὺς κόπτας.

Τότε ἀνεφάνησαν οἱ Σαρακηνοί. Οἱ κόπται ἀνευ διαταγμοῦ ἦλθον εἰς διαπραγματεύσεις μὲ αὐτοὺς καὶ τελικῶς ἡ Αἴγυπτος κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀράβας. Οἱ τελευταῖοι διὰ νὰ προσεταιρισθῶν τὸ ἐν τόπιον στοιχεῖον, τὸ ἀνεκούφισαν φορολογικῶς καὶ ἀφήκαν ἐλευθέρῃ τὴν κοπτικὴν αἵρεσιν. Ὅταν ὅμως οἱ κατακτηταὶ ἐστερεώθησαν καὶ δὲν εἶχον ἀ-

νάγκην τῆς ἀνοχῆς τῶν ἐγγωρίων πληθυσμῶν, ἤρχισαν σφοδρὸν διωγμὸν. Τὰ μαρτύρια τῶν κοπῶν εἶναι ἀνεκδιήγητα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντοχή των αξιοθαύμαστος. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἡλαττώθη ὁ πληθυσμὸς ὥστε ἀπὸ 5 περίπου ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἠορίζοντο ἄλλοτε σήμερον νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰς διακοσίας χιλιάδας.

Οἱ κόπται ἀπορρίπτουν τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, ἃν καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς ὁμολογίας των ὁμολογοῦν τὴν ἀσύγχυτον ἔνωσιν τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν τὴν μονοφυστικὴν καὶ μονοθελητικὴν δοξασίαν εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα συμφωνοῦν μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν των καὶ ἄλλα βιβλία διαπιστοῦται ὅτι πιστεύουν τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ἀπονέμουν τιμὰς εἰς τὰς σεπτάς εἰκόνας, καὶ δέονται ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων.

Μὲ τοὺς λατίνους διαφωνοῦν ἐν πολλοῖς, οὔτε καθαρτήριον πῦρ προσεβύουν, οὔτε διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν των τὸ ἀλάθητον τοῦ ἀρχιεποῦ των. Ἡ κοπιτικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀπέστη τοῦ ἀρχιεποῦ διοικητικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον παρέλαβεν κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὑπερίστατον ἀρχηγὸν ἔχει τὸν Πατριάρχην τῆς, ὅστις ἐδρεύει εἰς Κῆρον καὶ θεωρεῖται διάδοχος τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν δώδεκα ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, διάκονοι κατώτεροι κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί.

Οἱ κόπται, ὅπως ὅλοι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν νηστειῶν, νηστεύοντες τέσσαρας φορὰς τὸ ἔτος. Πρὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ πρὸ τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οἱ κόπται ἐπίσης μεταδίδουν τὸ εὐχέλαιον μετὰ τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων, καθ' ἣν τελοῦν καὶ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων εἰσέρχονται ἐντὸς δεξαμενῶν πεπληρωμένων ὕδατος πρὸς ἁγιασμόν.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἢ καὶ ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου ἔχει ὡς καὶ παρ' ἡμῖν περίπου. Τέλος ἀπέχουν τοῦ αἵματος, ἢ τοῦ κρέατος τῶν πνικτῶν, ἐφαρμόζοντες δὲ τὴν περιτομήν, τὴν ὁποῖαν φαίνεται ὅτι παρέλαβον μᾶλλον ἀπὸ τοὺς μωαμεθανοὺς παρὰ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Πάντως ἡ περιτομὴ δὲν εἶναι θρησκευτικὴ τελετὴ ἀλλὰ ἐγγώριον ἔθιμον.

Ἐπειδὴ ὁμως ἐπ' ἐσχάτων γίνεται λόγος περὶ προσπαθειῶν ἐνώσεως, πρέπει νὰ δηλωθῇ ἀπεριφράστως, ὅτι τοιαύτη ἔνωσις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ, πρὶν οἱ κόπται ἀποκηρύξουν τὰς αἰρετικὰς, μονοφυσικὰς τῶν δοξασίας καθὼς καὶ τὸν αἰρεσιάρχην - γενάρχη αὐτῶν Διώσκορον, ἀποδεχθῶν τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, καὶ εὐθυγραμμισθῶν πλήρως μὲ τὴν μητέρα Ὀρθοδοξίαν.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ ἄρθρον «Οἱ Γάμοι τῶν Ἱερωμένων», δημοσιευθὲν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ ἐν ὑποσημείωσει 6 σελ. 7, στίχ. 6 ἀντὶ τῆς φράσεως «τὴν χειροτονίαν τοῦ Εἰρηναίου ἀπεδοκίμασαν», ἀναγνωστέον «ἐπεδοκίμασαν».

ΤΟ ΕΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΝΑΣΙΝΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΦΘΟΝΟΣ

Ὁπου ζῆλος καὶ ἐρίθεια, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φθόνον παῖγμα.

(Ἐπιστολ. Ἰαν. γ, 16).

Πράγματι οὐδένα ἄλλον εἰς τὴν κοινωνίαν μισοῦν, ἀποστρέφονται καὶ ἀποφεύγουν οἱ ἄνθρωποι τόσο, ὅσον τὸν φθονερὸν.

Ἀράγε ὁμως οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀποφεύγουν μὲ τὴν αὐτὴν φροντίδα καὶ τὸν φθόνον; Ἀράγε καθεὶς ποῦ βδελύττεται, καὶ δικαιολογούμενος κατηγορεῖ τὸ φθονερὸν, κατῶρθωσεν νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ κάθε φθόνου καὶ ζηλοτυπίας;

Ἄς βάλῃ καθεὶς τὴν χεῖρα του εἰς τὴν καρδίαν καὶ καὶ ἄς ἐρωτήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πόσον ἐχάρη, ὅταν ἔμαθε ὅτι μέγα εὐτύχημα συνέβη εἰς κάποιον συνάνθρωπόν του, τὸ ὁποῖον δὲν συνέβη εἰς τὸν ἴδιον. Ἄς ἐρωτήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πόσον ἀτάραχος ἔμεινε, ὅταν ἤκουσε ὅτι ὁ τάδε προετοιμήθη ἀντ' αὐτοῦ ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην του εἶναι κατώτερος. ἢ ὅτι ἄλλοι ἐκέρδισαν ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεως των περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

Ἄς ἐμιλήσωμεν εἰλικρινῶς. Προσπαθοῦμεν νὰ πείσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅτι τὸ πάθος τοῦ φθόνου οὐδέποτε προσέβαλε τὴν ψυχὴν μας. Ἥμποροῦμε νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ἡσθάνθημεν λύπην ὅσας φορὰς ἀπενεμείθησαν ἀξιώματα καὶ τιμαὶ εἰς κατωτέρους μας;

Πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἐνδομύχως θὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχὴν των. Ἄλλοι ὁμως θὰ εὗρουν τὰς ἐξῆς δικαιολογίας.

Ναὶ μὲν, θὰ εἶπουν, ἐλυπήθην μὲ τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἄλλων ἀλλὰ δὲν τοὺς μισῶ. Οἰκτίρω μόνον τὴν ἰδικήν μου κακοτυχίαν. Ἄλλοι πάλιν θὰ δικαιολογηθῶν. εὐχαρίστως βλέπω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ μείνω ἀπαθὴς ὅταν ἐγὼ παραγκωνίζωμαι. Ἡ, δὲ μὲ δυσσαρεστεῖ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀνεχθῶ τὴν ὕβριστικὴν ἀλαζωνίαν των.

Ἀλλοῖμονον ὁμως. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ πρόχειρον ἀπολογία ἀυτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ φθόνου. Διότι τί ἄλλον εἶναι ὁ φθόνος παρὰ ἡ δυσσαρέσκεια ποῦ αἰσθάνεται κάποιος διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου;

Ὁ φθόνος ἔχει δύο πηγὰς. Τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας καὶ τὴν διαφθορὰν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία οὐδόλως θερμαίνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ τοῦ χριστιανοῦ.

Εἰς τὸν φθόνον ὁδηγεῖται κανεὶς ἀπὸ ἑλλειψιν ἀρκετῆς πείρας τοῦ βίου τούτου καὶ ἀπὸ στενότητα ἀντιλήψεως. Ὁ φθονερὸς μὲ τὴν ζηλοτυπίαν του θέλει νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ ὑπολογίῃ ὅτι αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν εἰς τὸν πλησίον του. Θέλει νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καθένα εἶναι δῶρον τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις γνωρίζει καλύτερον ἀπὸ τὸν κάθε θνητὸν ποῖον εἶναι τὸ ὀφείμιον καὶ σωτήριον εἰς τοὺς ἄνθρώπους.

(Συνεχίζεται)

Τιμή Φύλλου δραχ. 1